

Série tří výstav Ruku v ruce s přispěním FHS

20.10.2024 - | Fakulta humanitních studií UK

Umělecká společnost Plané kvítí představí od 31. 10. do 12. 11. pod názvem Ruku v ruce sérii tří výstav od dvou mladých umělkyň a jednoho uměleckého kolektivu. Jedná se o první výstavy pod záštitou Planého kvítí. Projekt Plané kvítí vznikl s cílem prosadit umění mezi širokou veřejnost, osvobodit ho od elitářství a přílišné formálnosti. Záměrem projektu je do veřejného prostoru přivést příběhy, motivy a témata, která ne vždy dostala příležitost se rozrůst a zpřístupnit umění, které se může dotknout všech.

V cyklu tří výstav *Ruku v ruce* se mladé umělectvo zabývá emocemi, strachem a traumaty. Aspekty života každého z nás, většinou probírané v soukromí za zavřenými dveřmi, budou vystavené ve velké kulaté vitrině na pražské náplavce. Sdílená zkušenost, se kterou se nejlépe vyrovná anebo i jen přežívá, společně, ruku v ruce.

Série výstav vyzývá k cestě přijetí sebe samých, svých emocí, dobrých i špatných, strachů a nejistot, traumat a jejich nenávratnost.

Více informací k výstavám jsou přístupné na facebookové stránce Projekt Plané kvítí a instagramovém profilu @plane_kviti. Sérii podpořila FHS a kurátoruje ji studentka SHV Anna Průšková.

Anotace Když zavřu oči, možná začnu létat

Plakat, smát se a řvát. Milovat i nenávidět. To vše je v pořádku, to vše je součástí života každého z nás. To vše Elizabeta Vu vkládá do své tvorby.

Elizabeta Vu se narodila matce Ukrajince a otci Vietnamci v Brně, kde vystudovala střední školu uměleckomanažerskou. Zde se zaměřovala na fotografii. Během covidu se začala plně věnovat malbě a aktuálně studuje na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v ateliéru Volného umění. Svou tvorbu rozvíjí pod vedením Dominika Langa, Terezy Jindrové a Amálie Bulandrové.

Malby Elizabety Vu jsou plné sytých barev, které často kombinuje s textem nebo kusy barevného skla, korálků, látek a dalších materiálů. Natažená plátna plní autoportréty, na kterých zobrazuje nahou osobu buď přitulenou ke zvířeti, jak sama sebe objímá pažemi, nebo jak se sebevědomě dívá z plátna na diváctvo, zatímco jí z roztažených nohou vytéká krev. Osoby jsou obklopeny buď prostředím, které působí důvěrně známě – v pokojíku, ve vaně či mezi květinami – nebo se vznášejí v neurčitém prostoru. Ráda se vrací k tématu zvířat, se kterými se identifikuje a vnímá je jako zosobnění zranitelnosti, čistoty a nevinnosti. Pták s rozevřenými křídly je jejím vyjádřením toužené svobody.

Výstava „Když zavřu oči, možná začnu létat“ je vyjádřením vyrovnávání se se svými vlastními emocemi a jejich přijetí. Akceptování sebe samotné jako citlivé bytosti v patriarchální společnosti, která nás učí, že emoce jsou nežádanou slabostí. Znovu přijetí „holčičích věcí“, které jsou od našeho dětství ponižovány, a jejich oslava. „Holčičí věci“ zde neoznačují předměty, které mladé dívky přirozeně rády vyhledávají, ale spíše ty, ke kterým jsou společensky vedeny, aby si s nimi hrály. Tyto věci jsou považovány za vhodné pro dívky, zatímco chlapcům je k nim často přístup omezován.

Centrem expozice je metamorfóza. Přijetí vlastního těla, ale zároveň jeho odmítnutí jako schránky, která nás drží v této realitě zatížené všemi konvencemi a normami. Proměna ve stvoření osvobozené

od této tíhy.

„Chci, aby máma, jakákoliv máma viděla moji výstavu a měla slzy v očích.“

Anotace Požíračka lžiček

Své studium na Střední škole uměleckomanažerské v Brně zaměřovala na multimédia a fotografii. Nyní studuje na Pedagogické fakultě Výtvarnou výchovu a vizuální tvorbu se zaměřením na vzdělávání. Fotografie jako médium se Natálii vzdaluje, věnuje se čím dál více stylizované malbě a abstraktním grafikám. V průběhu posledního roku bakalářského studia ji začaly nejvíce zajímat práce s instalacemi, které propojuje s doprovodnými texty – adaptacemi knih, osobními výzkumy nebo autorskými povídkami.

Ve své tvorbě Natálie pojímá témata rozuzlování dětských traumat a otázek mentálního zdraví, ke kterým ji navedlo studium na pedagogické fakultě. Tvorba slouží prostředek vyjádření nevyjádřitelného, mluví za ni a zbavuje ji rezervovanosti a stydlivosti. Intuitivní práce s textem a materiálem je pro ni způsobem meditace a vyrovnávání se sociální úzkostí. Věnuje se lidské empatii a syndromu přihlížejících. Vyjadřuje potřebu chránit sama sebe. Barevnými instalacemi se chce dostat z temnoty, ve které už nechce žít.

Loutky, přišery, závěsné instalace. Pracuje s nalezeným – zrezlými komponenty, starým nažloutlým papírem, prostěradly, závěsy a dalšími látkami, které ji obklopují v bezpečí domova. Reprezentují tedy komfort, ochranu před strachem a nostalgií.

Proces sešívání látek je pro tvůrkyni meditativním prostředkem a zároveň odkazuje na oblast umění, která byla a často dosud je ponižována na „užitkové“ a tedy na „nízké“ umění. Jedná se o jednu z mála oblastí umění, která byla ženám v minulosti zpřístupněna.

Požíračka lžiček, instalace velryby visící ze stropu v objetí dlouhého barevného závěsu, vyjadřuje pocit vyhoření, boj s vlastními strachy a nejistotami. Závěs je sešitý z různých textilií, jejichž vzory připomínají ty vzácné chvíle, kdy nás maminka nebo babička zabalila do peřin, abychom se nebáli tmy. V každé jeho části se promítá jedna ze tří fází strachu, které umělkyni při tvorbě doprovázejí. Přišité látky tvoří průsvitný efekt, připomínají vitráž. První část zobrazuje plod v děloze, přiškrbený pupeční šňůrou, který je personifikací strachu z toho začít. Dále ryby, plavoucí v kruhu, jsou projevem strachu z nepochopení. Příběh vyprávěný závěsem končí osobou držící plachou laň mezi vadnoucími květinami. Poslední část závěsné instalace vyjadřuje obavu umělkyně ze ztráty múzy. Pocit, že pokud bude na inspiraci tlačit, tak se vyplaší a uteče. Rubová strana závěsu symbolizuje křehkost tématu a možnost dezinterpretace při absenci kontextu. Velryba vyplula z příběhu, který tvůrkyně psala při meditaci a srovnávání se ztrátou a pocitem vyhoření. Snaha vyrovnat se svými problémy nezdravě a destruktivně, nevyslyšené volání o pomoc. Na dně žaludku velryby leží lžice. Symbolizují nereálné představy a nesplnitelné ideály kladené na nás společností, které táhnou naši svobodnou duši ke dnu.

Anotace Solidarity in Trauma

Projekt Solidarity in Trauma vznikl původně v rámci sympózia konaného v galerii Plato Ostrava v roce 2023 s názvem Fragile Forms of Resilience // Křehké formy, odolné formy. Dále se rozvíjel na vernisáži UMPRUM klauzur letního semestru roku 2023 a následně v prostorách kostela v galerii Na Věky. Studující Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze Ian Young, Michaela Jamborová, Lukáš Smatana, Kristina Anežka Hlavinková, Kristina Kouklová a Jana Chmelařová, rozebírají svou performancí témata traumatu a nevyhnutelných změn, které s sebou přináší. Performance vždy

reaguje na specifické místo, ve kterém se odehrávají, ale zároveň jsou provázány společnými tématy. Změna skrze trauma, post-terapeutické praktiky pro hledání solidarity, metamorfóza a odděleně prožívané společné trauma. Postavy oblečené v bílé svýma bosýma nohama našlapují a zanechávají stopy v písku, čímž ho nekonečně ∞ přetváří. Zrnka písku počítají, přesívají je mezi prsty a dotekem ho přemísťují. I wonder if the wind has asked the sand if he can carry it away? // Zajímalo by mě, zda se vítr zeptal písku, jestli ho může odnést pryč? Písek pochází z blízkosti řeky Moravy. Před více než dvěma milióny lety vítr písek vytrhnul a odvál ho na slovenské Záhorie. V osmnáctém století nechala Marie Terezie vysázet borovicové lesy tak, aby písek uvěznily a vytvořily poušť. Duny, milióny trpčících se zrněk písku, vypráví o rozpadu hvězdy na prach a jeho neustálé proměně. Mmm of course, sand is a stardust but a very traumatised stardust that has almost lost itself over all this time. It changed so much, yet it is still it. // Hmm samozřejmě, písek je hvězdný prach, ale velmi traumatizovaný hvězdný prach, který se skoro po všem tom čase sám sobě ztratil. Tolik se změnil, ale stále je to on. V klenbovitém prostoru se ozývají hlasy ze všech stran. Pozemské a metafyzické. Šepoty vypráví každodenní příběhy – zdánlivě malicherné okamžiky, u kterých je však možné upozorovat jejich význam přesahující individuální zkušenost. Dialog, jenž probíhá mezi dvěma entitami – spekulativně filosofickou a naivně poetickou. Hvězdný prach byl odnesen, pohlazen, oslaven a ukolíbán. Usne na dně řeky. „Mmm of course, sand is a stardust but a very traumatised stardust that has almost lost itself over all this time. It changed so much, yet it is still it. We are still it, we are the proof.“

Umělecká společnost *Plané kvítí* představí od 31. 10. do 12. 11. pod názvem *Ruku v ruce* sérii tří výstav od dvou mladých umělkyň a jednoho uměleckého kolektivu. Jedná se o první výstavy pod záštitou *Planého kvítí*. Projekt *Plané kvítí* vznikl s cílem prosadit umění mezi širokou veřejnost, osvobodit ho od elitářství a přílišné formálnosti. Záměrem projektu je do veřejného prostoru přivést příběhy, motivy a témata, která ne vždy dostala příležitost se rozrůst a zpřístupnit umění, které se může dotknout všech.

V cyklu tří výstav *Ruku v ruce* se mladé umělectvo zabývá emocemi, strachem a traumaty. Aspekty života každého z nás, většinou probírané v soukromí za zavřenými dveřmi, budou vystavené ve velké kulaté vitrině na pražské náplavce. Sdílená zkušenost, se kterou se nejlépe vyrovná anebo i jen přežívá, společně, ruku v ruce.

Série výstav vyzývá k cestě přijetí sebe samých, svých emocí, dobrých i špatných, strachů a nejistot, traumat a jejich nenávratnost.

Více informací k výstavám jsou přístupné na facebookové stránce Projekt Plané kvítí a instagramovém profilu @plane_kviti. Sérii podpořila FHS a kurátoruje ji studentka SHV Anna Průšková.

Plakat, smát se a řvát. Milovat i nenávidět. To vše je v pořádku, to vše je součástí života každého z nás. To vše Elizabeta Vu vkládá do své tvorby.

Elizabeta Vu se narodila matce Ukrajince a otci Vietnamci v Brně, kde vystudovala střední školu uměleckomanažerskou. Zde se zaměřovala na fotografii. Během covidu se začala plně věnovat malbě a aktuálně studuje na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v ateliéru Volného umění. Svou tvorbu rozvíjí pod vedením Dominika Langa, Terezy Jindrové a Amálie Bulandrové.

Malby Elizabety Vu jsou plné sytých barev, které často kombinuje s textem nebo kusy barevného skla, korálků, látek a dalších materiálů. Natažená plátna plní autoportréty, na kterých zobrazuje nahou osobu buď přitulenou ke zvířeti, jak sama sebe objímá pažemi, nebo jak se sebevědomě dívá z plátna na diváctvo, zatímco jí z roztažených nohou vytéká krev. Osoby jsou obklopeny buď

prostředím, které působí důvěrně známě – v pokojíku, ve vaně či mezi kvítím – nebo se vznášejí v neurčitěm prostoru. Ráda se vrací k tématu zvířat, se kterými se identifikuje a vnímá je jako zosobnění zranitelnosti, čistoty a nevinnosti. Pták s rozevřenými křídly je jejím vyjádřením toužené svobody.

Výstava „Když zavřu oči, možná začnu létat“ je vyjádřením vyrovnávání se se svými vlastními emocemi a jejich přijmutí. Akceptování sebe samotné jako citlivé bytosti v patriarchální společnosti, která nás učí, že emoce jsou nežádanou slabostí. Znovu přijetí „holčičích věcí“, které jsou od našeho dětství ponižovány, a jejich oslava. „Holčičí věci“ zde neoznačují předměty, které mladé dívky přirozeně rády vyhledávají, ale spíše ty, ke kterým jsou společensky vedeny, aby si s nimi hrály. Tyto věci jsou považovány za vhodné pro dívky, zatímco chlapcům je k nim často přístup omezován.

Centrem expozice je metamorfóza. Přijetí vlastního těla, ale zároveň jeho odmítnutí jako schránky, která nás drží v této realitě zatížené všemi konvencemi a normami. Proměna ve stvoření osvobozené od této tíhy.

„Chci, aby máma, jakákoliv máma viděla moji výstavu a měla slzy v očích.“

Své studium na Střední škole uměleckomanažerské v Brně zaměřovala na multimédia a fotografii. Nyní studuje na Pedagogické fakultě Výtvarnou výchovu a vizuální tvorbu se zaměřením na vzdělávání. Fotografie jako médium se Natálii vzdaluje, věnuje se čím dál více stylizované malbě a abstraktním grafikám. V průběhu posledního roku bakalářského studia ji začaly nejvíce zajímat práce s instalacemi, které propojuje s doprovodnými texty – adaptacemi knih, osobními výzkumy nebo autorskými povídkami.

Ve své tvorbě Natálie pojímá témata rozuzlování dětských traumat a otázek mentálního zdraví, ke kterým ji navedlo studium na pedagogické fakultě. Tvorba slouží prostředek vyjádření nevyjádřitelného, mluví za ni a zbavuje ji rezervovanosti a stydlivosti. Intuitivní práce s textem a materiálem je pro ni způsobem meditace a vyrovnávání se sociální úzkostí. Věnuje se lidské empatii a syndromu přihlížejících. Vyjadřuje potřebu chránit sama sebe. Barevnými instalacemi se chce dostat z temnoty, ve které už nechce žít.

Loutky, přišery, závěsné instalace. Pracuje s nalezeným – zrezlými komponenty, starým nažloutlým papírem, prostěradly, závěsy a dalšími látkami, které ji obklopují v bezpečí domova. Reprezentují tedy komfort, ochranu před strachem a nostalgií.

Proces sešívání látek je pro tvůrkyni meditativním prostředkem a zároveň odkazuje na oblast umění, která byla a často dosud je ponižována na „užitkové“ a tedy na „nízké“ umění. Jedná se o jednu z mála oblastí umění, která byla ženám v minulosti zpřístupněna.

Požíračka lžiček, instalace velryby visící ze stropu v objetí dlouhého barevného závěsu, vyjadřuje pocit vyhoření, boj s vlastními strachy a nejistotami. Závěs je sešitý z různých textilií, jejichž vzory připomínají ty vzácné chvíle, kdy nás maminka nebo babička zabalila do peřin, abychom se nebáli tmy. V každé jeho části se promítá jedna ze tří fází strachu, které umělkyni při tvorbě doprovázejí. Přišité látky tvoří průsvitný efekt, připomínají vitráž. První část zobrazuje plod v děloze, přiškrtnutý pupeční šňůrou, který je personifikací strachu z toho začít. Dále ryby, plavoucí v kruhu, jsou projevem strachu z nepochopení. Příběh vyprávěný závěsem končí osobou držící plachou laň mezi vadnoucími květinami. Poslední část závěsné instalace vyjadřuje obavu umělkyně ze ztráty múzy. Pocit, že pokud bude na inspiraci tlačit, tak se vyplaší a uteče. Rubová strana závěsu symbolizuje křehkost tématu a možnost dezinterpretace při absenci kontextu. Velryba vyplula z příběhu, který tvůrkyně psala při meditaci a srovnávání se ztrátou a pocitem vyhoření. Snaha vyrovnat se svými problémy nezdravě a destruktivně, nevyslyšené volání o pomoc. Na dně žaludku velryby leží lžíce.

Symbolizují nereálné představy a nesplnitelné ideály kladené na nás společností, které táhnou naši svobodnou duši ke dnu.

Projekt Solidarity in Trauma vznikl původně v rámci sympózia konaného v galerii Plato Ostrava v roce 2023 s názvem Fragile Forms of Resilience // Křehké formy, odolné formy. Dále se rozvíjel na vernisáži UMPRUM klauzur letního semestru roku 2023 a následně v prostorách kostela v galerii Na Věky. Studující Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze Ian Young, Michaela Jamborová, Lukáš Smatana, Kristina Anežka Hlavinková, Kristina Kouklová a Jana Chmelařová, rozebírají svou performancí témata traumatu a nevyhnutelných změn, které s sebou přináší. Performance vždy reaguje na specifické místo, ve kterém se odehrávají, ale zároveň jsou provázány společnými tématy. Změna skrze trauma, post-terapeutické praktiky pro hledání solidarity, metamorfóza a odděleně prožívané společné trauma. Postavy oblečené v bílé svýma bosýma nohama našlapují a zanechávají stopy v písku, čímž ho nekonečně ∞ přetváří. Zrnka písku počítají, přesívají je mezi prsty a dotekem ho přemísťují. I wonder if the wind has asked the sand if he can carry it away? // Zajímalo by mě, zda se vítr zeptal písku, jestli ho může odnést pryč? Písek pochází z blízkosti řeky Moravy. Před více než dvěma milióny lety vítr písek vytrhnul a odvál ho na slovenské Záhorie. V osmnáctém století nechala Marie Terezie vysázet borovicové lesy tak, aby písek uvěznily a vytvořily poušť. Duny, milióny trpytících se zrněk písku, vypráví o rozpadu hvězdy na prach a jeho neustálé proměně. Mmm of course, sand is a stardust but a very traumatised stardust that has almost lost itself over all this time. It changed so much, yet it is still it. // Hmm samozřejmě, písek je hvězdný prach, ale velmi traumatizovaný hvězdný prach, který se skoro po všem tom čase sám sobě ztratil. Tolik se změnil, ale stále je to on. V klenbovitém prostoru se ozývají hlasy ze všech stran. Pozemské a metafyzické. Šepoty vypráví každodenní příběhy – zdánlivě malicherné okamžiky, u kterých je však možné zpozorovat jejich význam přesahující individuální zkušenost. Dialog, jenž probíhá mezi dvěma entitami – spekulativně filosofickou a naivně poetickou. Hvězdný prach byl odnesen, pohlazen, oslaven a ukolíbán. Usne na dně řeky. „Mmm of course, sand is a stardust but a very traumatised stardust that has almost lost itself over all this time. It changed so much, yet it is still it. We are still it, we are the proof.“

<https://fhs.cuni.cz/FHS-1001.html?event=28557&lang=cz>